

DDK 150 Giv mig, Gud, en salmetunge (DDS 4)

Thomas Laub 1896

Harmonisering ændret GK 2010

1 Giv mig, Gud, en salmetunge,
så for dig jeg ret kan sjunge
højt og lydelig,
så jeg føle kan med glæde:
sødt det er om dig at kvæde
uden skrømt og svig!

3 Aldrig noksom dig kan love
mand på mark og fugl i skove
for din miskundhed;
lige god i ny og næde
gør du, os til gavn og glæde
mer, end engle ved.

5 Græsset lig er hver en synder,
ender, før han ret begynder,
visner i sin vår;
himle selv forgå af ælde,
men i grundfast guddomsvælde
evig du består.

7 Se, fra dine drivehuse
i det fri, hvor storme suse,
poder plantes ud!
Og når de som sne er hvide,
finest frugt om vintertide
bære de for Gud.

2 Himlene din glans forkynde,
lad hver morgen mig begynde
dagen med din pris!
Og når aftenklokken ringer,
lad min sang på lærkevinger
stige ligervis!

4 Hvert dit værk er stort vidunder,
i din visdom ingen bunder,
som af den har øst.
Kun en dåre tør det nægte,
at hos dig er alting ægte,
alting mageløst.

6 Dine fjender gå til grunde,
ja, som avner skal de onde
hvirvles, vejres hen,
mens i alderdommens dage
herlig kræfterne tiltage
hos din gode ven.

8 Om end gennem dage hårde,
blomstre skal i dine gårde
hvert et hjertesked,
bære frugt på gamle dage,
medens bjerg og skov gentage:
Ejagod er Gud!

Sl 92

N.F.S. Grundtvig 1836 og 1868.